

Gast of vrouw?

Marion Meulenbroek

'Dit hout is goed, maar dat kun je beter laten liggen.' Fu'ad wijst naar de juiste struiken en ik sprokkel ijverig mee. Ik ben met hem tien dagen op pad en wil alles leren over het woestijnleven en de kamelen. Hout sprokkelen hoort erbij evenals vuur maken, thee zetten en brood bakken.

Ik ken Fu'ad al een tijdje. Op mijn eerste reis behoorde hij tot de bedoeïenen die ons begeleidden. En later was ik vaak te gast bij zijn familie. Die begrepen mijn wens om als een bedoeïen te leven niet echt, maar wat gaf het? Ik huurde één van hen in en dat was dat. Mijn wens namen ze met een korreltje zout. De merkwaardige gevolgen die deze wens zou hebben overzag ik niet en mijn gids evenmin.

Alles willen leren

Als een toerist met bedoeïenen de woestijn intrekt, zullen de gastheren alles doen om het hun gast zo comfortabel mogelijk te maken. Hij krijgt eten en drinken voorgezet, extra dekens als het koud is en hoeft nergens aan te denken, laat staan mee te helpen. De gids hoort 's morgens als eerste wakker te zijn, vuur te maken en water te koken. Zodra de gast opstaat moet er thee of koffie zijn, brood en beleg. Maar tussen ons ging het helemaal niet zo. Want ik wilde alles leren en daar hoorde voor mij vuur maken, water koken, kamelen bepakken, kluisteren en voeren ook bij. Dus liet ik me 's morgens om zes uur door de zon wekken en maakte stilletjes een vuurtje. Ik dronk mijn eerste koffie alleen en had om acht uur vaak al een wandelingetje achter de rug en soms zelfs wat mooie plaatjes geschoten. Daarna wakte ik mijn gids.

Vorstelijk

Razendsnel had Fu'ad door dat hij lekker in zijn deken kon blijven liggen. Dat er

voor hem gezorgd werd in plaats van omgekeerd. En langzaam veranderde zijn gedrag naar mij toe. Het begon op de vierde ochtend. Zoals gewoonlijk was er koffie en thee. Maar dat was niet meer genoeg. 'Waar is het brood? En de kaas en jam?' Hij ging als een vorst bij het vuur zitten en wees naar de zadeltas waarin ik moest zoeken. Ik zat er dichtbij en gaf hem zijn zin.

Wat moest ik?

'Ga de kamelen halen, ya Maryam, dan kunnen we over een half uur vertrekken.' Ik aarzelde even maar liet me niet smeken. Want ik vond het heerlijk met de dieren bezig te zijn. Ik haalde ze naar het vuur, liet ze knielen en zadelde ze op. Nu nog de zakken en zadeltassen. Fu'ad zat nog steeds op zijn deken en bekeek mijn vlijt goedkeurend. 'Wil je me helpen, het is te zwaar.' 'Geef me nog wat thee.' 'Nee,' zei ik beslist, 'eerst de zadeltassen.' 'O ja,' Hij was even terug in de juiste rol, schoot overeind en ging aan de slag. Maar al rijdend piekerde ik over het voorval. Moest ik paal en perk stellen aan zijn gedrag of juist de kans grijpen om me zoveel mogelijk eigen te maken?

Kinderwerk

Ik dacht terug aan een ander voorval. Met mijn groepje zou ik Sami's familie in de woestijn bezoeken. Maar er lag zwerfvuil rond de hutten en dat moest weg voordat onze gasten arriveerden. Dus pakte ik een zak en ging aan de slag. Sami rea-

Dit hout is goed, maar dat kun je beter laten liggen.

geerde bijna panisch. 'Nee Maryam, gaat niet zo.' 'Nee,' grapte ik, 'dat moet je een ander laten doen.' Sami knikte ernstig. 'Dat moeten de kinderen doen.' En hij riep zijn neefjes en nichtje erbij. En zo wandelde ik dus door de rommel, geflankeerd door drie kleuters. Ik wees naar een fles of blikje, waarna het kind het oppraapte en naar een grote zak bracht.

De mannen

Hoe hoger de status, hoe minder werk je hoeft te verzetten. Kinderen worden al vanaf drie jaar voor allerlei kleine klusjes ingezet en dat gaat zo door tot ze trouwen. De mannen doen niks als hun vrouw in de buurt is en de oude mannen commanderen iedereen. Door mijn leergierigheid had ik me in de ogen van Fu'ad als een bedoeïenenvrouw opgesteld. Ik had me naar zijn wensen gevoegd.

Al een echte

'Vandaag heb ik geen zin,' zei Fu'ad op dag zeven en bleef bij het vuur zitten. 'Ik wel.' Ik haalde mijn kameel, zadelde en bepakte hem. Toen ik klaar was begon ik naar de hoogvlakte van Jibi te lopen. Achter me hoorde ik wat gerommel maar ik keek niet om. Na een half uur werd ik ingehaald. 'Waar ga je heen?' 'Naar Jibi,' zei ik chagrijnig, 'Weet je Maryam, je hebt een gids nodig. Je loopt richting Makhroom.' Hij grinnikte, zweeg even en zei toen: 'Maar je kameel is goed bepakt, je wordt al een echte bedoeïenenvrouw. Jij mag vaker mee.'

Reageren? info@hadiyareizen.nl; meer informatie over wandelen in de woestijn zie: www.hadiyareizen.nl

Asfar beladen (Foto's: Marion Meulenbroek)